

Arrest

nr. 171 976 van 15 juli 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 12 juli 2016 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing houdende bevel tot terugdrijving van 4 juli 2016.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 juli 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 juli 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. HERMANS, die loco advocaat Julien HARDY verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 15 december 2009 diende verzoeker een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. De Commissaris-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen kende bij beslissing van 29 juni 2012 de vluchtelingenstatus toe aan verzoeker.

1.2. Er werden verschillende processen-verbaal opgemaakt in het jaar 2015 wegens deelname aan activiteiten van terroristische groepen. Aan het proces-verbaal werden foto's toegevoegd waaruit

voorgaande kan worden afgeleid. Er werd tevens een proces-verbaal opgemaakt wegens het bezit van pornografisch materiaal. Tijdens een huisbezoek werd de computer van verzoeker meegenomen, waarop pornografisch materiaal werd aangetroffen.

1.3. Eind 2015 werd door het bestuur een schrijven gericht aan de Commissaris-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen met de vraag naar de mogelijkheid tot intrekking van de vluchtelingstatus en zoniet een advies te geven in het kader van een eventuele terugdrijvingsmaatregel.

1.4. Verzoeker bood zich op 4 juli 2016 aan bij de grenspolitie van de nationale luchthaven te Zaventem, komende met een vlucht vanuit Hurgada (Egypte). Hij was in het bezit van een geldig nationaal paspoort van Rusland.

1.5. Op 4 juli 2016 werd de beslissing genomen waarbij verzoeker wordt teruggedreven.

1.6. Dit is de thans bestreden beslissing.

“TERUGDRIJVING

Op 4 juli 2016 om 14.25 uur, aan de grensdoorlaatpost Bru Nat, werd door ondergetekende, 1

de heer / mevrouw :

naam T. voornaam A. A.

geboren op 06.08.1988 te Benoy-Yurt geslacht (m/v) Mannelijk

die de volgende nationaliteit heeft van Russische herkomst wonende te [....]

houder van het document Nationaal Paspoort van Rusland nummer 515885076

afgegeven te Antwerpen op : 26.12.2013

houder van het visum nr. [....] van het type [....] afgegeven door [....]

geldig van [....] tot [....]

voor een duur van [....] dagen, met het oog op : [....]

afkomstig uit Hurgada met TB7972, op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en) :

☐ (A) *Is niet in het bezit van een geldig reisdocument /van geldige reisdocumenten (art. 3, eerste lid 1, 1°/2°)2*

Reden van de beslissing:

☐ (B) *Is in het bezit van een vals / nagemaakt / vervalst reisdocument (art. 3, eerste lid, 1°/2°)2*

Reden van de beslissing:

☒ (C) *Is niet in het bezit van een geldig visum of een geldige machtiging tot verblijf (art. 3, eerste lid, 1°/2°)2*

Reden van de beslissing: Betrokkene poogt het grondgebied te betreden met een verblijfsvergunning die niet langer geldig is (gesupprimeerd). Betrokkene beschikt verder ook niet over een geldig visum Type C om het grondgebied te betreden.

☐ (D) *Is in het bezit van een vals / nagemaakt / vervalst visum of verblijfsvergunning (art. 3, eerste lid, 1°/2°)2*

Reden van de beslissing:

☐ (E) *Is niet in het bezit van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven (art. 3, eerste lid, 3°)*

Reden van de beslissing:

Het volgende document/de volgende document(en) kon(den) niet worden overgelegd:

☐ (F) *Heeft reeds gedurende negentig dagen in een periode van 180 dagen op het grondgebied van de lidstaten van de Europese Unie verbleven (art. 3, eerste lid, 2°, van de wet van 15 december 1980, en art. 6, paragraaf 1, inleidende formule, en paragraaf 1bis, van Schengengrenscore)*

Reden van de beslissing:

☐ (G) *Beschikt niet over voldoende bestaansmiddelen, voor de duur en de vorm van het verblijf, of voor de terugreis naar het land van oorsprong of het transitland (art. 3, eerste lid, 4°)*

Reden van de beslissing:

☐ (H) *Staat ter fine van weigering van toegang gesignaleerd (art. 3, eerste lid, 5°, 8°, 9°)2*

☐ *in het SIS , reden van de beslissing:*

☐ *in het ANG / Algemene Nationale Gegevensbank, reden van de beslissing:*

☒ (I) *Wordt geacht de openbare orde en de nationale veiligheid, de volksgezondheid of de internationale*

betrekkingen van een van de Lid-Staten van de Europese Unie te kunnen schaden (art. 3, eerste lid, 6°/7°) 2

Reden van de beslissing: Uit recente informatie blijkt dat betrokkene contacten heeft binnen het radicaal islamitisch milieu. Tevens blijkt dat betrokkene rechtstreeks of onrechtstreeks in contact staat met personen die betrokken zijn in het Syrisch strijdtoneel. Hij onderhoudt contacten met radicale milieus, zowel in België als in het buitenland. Betrokkene vormt bij de beoogde grensoverschrijding een actueel en ernstig gevaar voor de openbare orde en de nationale veiligheid.”

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

De drie cumulatieve voorwaarden

2.1. Artikel 43, §1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan, overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

De toepassing van de wettelijke bepaling

2.3. *In casu* bevindt de verzoekende partij zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering –dat overigens door de verwerende partij niet wordt betwist - wettelijk vermoed.

Aan de voorwaarde met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid is voldaan.

2.4. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

De interpretatie van deze voorwaarde

2.5. Overeenkomstig het hierboven reeds vermelde artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer, op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (EVRM) (hierna: het EVRM) heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Teneinde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, §4, vierde lid, van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM.

De toepassing van deze voorwaarde

2.6. Het eerste middel is afgeleid uit de schending van de artikelen 3 en 13 EVRM, van de artikelen 1-4 en 47 van het handvest van de grondrechten van de EU en van artikel 33 van de Vluchtelingenconventie.

Hij betoogt erkend te zijn als vluchteling en dat die status niet werd ingetrokken. Hij meent daarom ook niet het voorwerp te kunnen zijn van directe of indirecte refoulement te meer nu er onduidelijkheid is over het land van bestemming in het kader van de gedwongen verwijdering.

De verwerende wijst op artikel 21 van de Kwalificatierichtlijn waarin wordt gesteld “1. De lidstaten eerbiedigen het beginsel van non-refoulement met inachtneming van hun internationale verplichtingen. 2. Wanneer dit op grond van de in lid 1 genoemde internationale verplichtingen niet verboden is, mogen de lidstaten een al dan niet formeel erkende vluchteling uitzetten of terugleiden wanneer: a) er goede redenen bestaan om hem te beschouwen als een gevaar voor de veiligheid van de lidstaat waar hij zich bevindt; of (...)” Uit de preambule van de richtlijn blijkt dat de begrippen ‘nationale veiligheid’ en

‘openbare orde’ ook betrekking hebben op gevallen waarin een derdelander behoort tot een vereniging die steun verleent aan het internationale terrorisme, of een dergelijke vereniging steunt”.

Voorts verwijst verzoekende partij erop dat het “Hof van Justitie oordeelde in het arrest, eerste Kamer van 24 juni 2015 inzake H.T. tegen Land Baden – Württemberg wat volgt:

“Indien de situatie van een vluchteling voldoet aan de voorwaarden van artikel 21, lid 2, van richtlijn 2004/83 hebben de lidstaten, die over een discretionaire bevoegdheid beschikken om een vluchteling al dan niet terug te leiden, drie opties. Ten eerste kunnen zij de betrokken vluchteling terugleiden. Ten tweede kunnen zij de vluchteling uitwijzen naar een derde land waar hij geen gevaar loopt te worden vervolgd of slachtoffer te worden van ernstige schade in de zin van artikel 15 van deze richtlijn. Ten derde kunnen zij de vluchteling toestaan om op hun grondgebied te blijven.”m.b.t. openbare orde werd het volgende gemotiveerd in voormeld arrest: “In deze context dient specifiek met betrekking tot richtlijn 2004/83 in herinnering te worden gebracht dat volgens overweging 28 ervan de begrippen „nationale veiligheid” en „openbare orde” ook betrekking hebben op gevallen waarin een derdelander behoort tot een vereniging die steun verleent aan het internationale terrorisme, of een dergelijke vereniging steunt.” (...)

Voorts heeft het Hof vastgesteld dat daden van internationaal terrorisme, algemeen en los van de deelneming van een staat, in strijd zijn met de doelstellingen en beginselen van de Verenigde Naties (arrest B en D, C-57/09 en C-101/09, EU:C:2010:661, punt 83). Daaruit volgt dat een lidstaat, wanneer er sprake is van dergelijke daden, zich op goede gronden kan beroepen op het bestaan van dwingende redenen van nationale veiligheid of openbare orde in de zin van artikel 24, lid 1, van richtlijn 2004/83 om de in die bepaling geformuleerde uitzondering toe te passen.”

Ten slotte wordt gesteld dat einde 2015 een schrijven gericht aan de Commissaris-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen met de vraag de vluchtelingenstatus te herbeoordelen in het licht van de toegevoegde en in het verweernota opgesomde informatie.

Verwerende partij meent dat gezien “voorgaande informatie is het geenszins kennelijk onredelijk om verzoeker op grond van artikel 3, eerste lid, 7° van de vreemdelingenwet de toegang tot het grondgebied te weigeren:

“Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan door de met de grenscontrole belaste overheden worden teruggedreven, de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt :

7° wanneer hij door de Minister of diens gemachtigde geacht wordt de openbare rust, de openbare orde of de veiligheid van het land te kunnen schaden;”

Verzoeker kan niet voorhouden als zou er geen enkele informatie bekend zijn die zou kunnen wijzen op het gevaar dat hij vormt voor de openbare orde of veiligheid voor het land. Het feit dat hij erkend is als vluchteling, verhindert het bestuur, op grond van de Kwalificatierichtlijn zoals supra geciteerd, niet tot het nemen van de thans bestreden beslissing”.

2.7. Uit het administratief dossier blijkt, en dit wordt door verzoekende partij niet ontkend, dat verzoeker zich aan de grens aangeboden heeft met een geldig paspoort van de Russische Federatie dat hij reeds had aangevraagd een jaar nadat verzoeker de status van vluchteling werd toegekend. Het Russisch paspoort werd uitgereikt te Antwerpen op 26 december 2013. Ter terechtzitting werd gevraagd hoe dit te vereenzelvigen is met de status van vluchteling en de vrees van verzoekende partij. Er werd gesteld zich te richten naar de wijsheid van de zetel.

2.8. De Raad wijst op het beginsel in het vluchtelingenrecht dat de hoedanigheid van vluchteling van declaratieve aard is. De toekenning van de status van vluchteling is slechts de bevestiging van deze hoedanigheid. De status van vluchteling werd verzoekende partij op 29 juni 2012 toegekend.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker een jaar later vrijwillig de Russische (consulaire) autoriteiten heeft benaderd en hij een paspoort heeft aangevraagd en verkregen. Vervolgens blijkt uit het administratief dossier dat verzoekende partij verkiest internationaal te reizen, onder meer naar Egypte tijdens de Ramadan, met een Russisch paspoort terwijl hij op eenvoudige wijze een reistitel voor vluchtelingen kon verkrijgen. Hieruit kan enkel afgeleid worden dat verzoekende partij gedurende intussen drie jaar opteert voor de nationale bescherming van de autoriteiten van de Russische Federatie. Verzoekers grief dat hij vreest voor vervolging door deze autoriteiten wordt dan ook in feite door verzoeker ontkend. Aangezien verzoekende partij terecht stelt dat deze status niet is ingetrokken, dient in onderhavig beroep enkel te worden nagegaan of een schending van artikel 3 EVRM voorligt. Daargelaten de vaststelling dat uit het administratief dossier niet blijkt naar welk land hij dient terug te keren en dit ter terechtzitting ook niet wordt toegelicht, geeft verzoeker geen enkele aannemelijk verklaring waarom hij een terugkeer naar zijn land van herkomst vreest. Rekening houdend met de door hem gevraagde bescherming van de Russische autoriteiten kan immers, *in casu*, in de toepassing van artikel 3 van het EVRM, minstens verwacht worden dat hij *in concreto* uiteenzet waarom hij alsnog de Russische autoriteiten zou vrezen. Echter het tegendeel blijkt uit de vragenlijst van 4 juli 2016 waar verzoeker weigert enige medewerking te verlenen.

Ten slotte dient te worden herhaald dat *in casu* overduidelijk kan blijken dat verzoekende partij zelf herhaaldelijk en gedurende reeds vele jaren opteert voor de nationale bescherming van de Russische autoriteiten. Er wordt dan ook niet *prima facie* aangetoond dat verzoeker mogelijk blootgesteld zal worden aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.

Een schending van artikel 3 van het EVRM is *prima facie* niet aangetoond.

2.9. Het eerste middel is niet ernstig.

2.10. Een tweede middel is afgeleid uit de schending van artikel 8 van het EVRM en artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie en van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij betoogt dat de verwerende partij geen rekening houdt met het hoger belang van het kind en zijn gezins- en familieleden en dat verzoeker riskeert afgezonderd te worden van zijn familie.

Verwerende partij meent dat *“verzoeker niet aantoont dat zijn familie in België zou verblijven daar hij op 5 juni 2016 samen met zijn vrouw en twee kinderen naar Egypte is vertrokken. Bovendien blijkt uit het administratief dossier en de brieven die gericht werden door de Staatsveiligheid dat zijn vrouw, die bovendien de Duitse nationaliteit heeft, woont in Aken en niet in België. Verzoeker toont niet aan dat hij een effectief gezinsleven heeft in België. Bovendien, gelet op de informatie van de Staatsveiligheid zoals supra geciteerd, kan verzoeker niet voorhouden als zouden zijn private belangen zwaarder doorwegen op de belangen van de algemene veiligheid. Een schending van de door hem opgeworpen elementen wordt niet aannemelijk gemaakt”*.

2.11. Artikel 8 van het Europees Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

2.12. Artikel 8 van het EVRM definieert noch het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

2.13. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./ Finland, § 150).

2.14. De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie. Vooreerst dient te worden vastgesteld dat niet wordt aangetoond dat verzoekende partij gehuwd is. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoeker niettegenstaande hij hiertoe de mogelijkheid had, ook heeft geopteerd om geen gezamenlijke woonplaats te hebben met de moeder van zijn kinderen en evenmin met zijn kinderen zelf. Verzoeker had immers sedert 2012 gezamenlijk kunnen wonen in Duitsland waar zijn partner en kinderen gedomicilieerd zijn, of in België. Hij kan dan ook niet stellen dat hij thans riskeert *“geïsoleerd”* te leven van zijn gezin nu hij geen stappen zette om ‘niet afgezonderd’ te leven van zijn partner en kinderen. Voorts kan uit het administratief dossier of uit het verzoekschrift niet blijken dat verzoekende partij nauw betrokken was met zijn kinderen en partner noch dat hij deelneemt aan hun dagelijkse leven. Er kan enkel vastgesteld worden dat verzoeker soms op bezoek ging bij zijn kinderen in Duitsland. Hieruit blijkt geen gezinsleven noch hechte familieband. Ten slotte kan nog opgemerkt worden dat de bestreden beslissing niet noodzakelijk tot gevolg heeft dat hij zijn familie in Duitsland niet langer kan bezoeken.

Een schending van artikel 8 van het EVRM ligt *prima facie* niet voor.

2.15. Het tweede middel is niet ernstig.

2.16. In een derde middel voert verzoeker een schending aan van de artikelen 3, 40bis, 41, 42, 43, 45 en 47/1 van de vreemdelingenwet, van artikel 44 van het KB van 8 oktober 19881, van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 1-3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekende partij bespreekt het middel als volgt:

« Première branche : en sa qualité de membre de la famille de citoyens de l'Union, le requérant ne peut se voir appliquer l'article 3 de la loi du 15.12.1980 ;

Deuxième branche : en sa qualité de membre de la famille de citoyens de l'Union, le requérant ne peut être refoulé pour les motifs indiqués en termes de motivation ;

Troisième branche : en sa qualité de membre de la famille de citoyens de l'Union, le requérant doit se voir faciliter l'accès au territoire belge, et peut solliciter une autorisation d'entrée à la frontière, si son titre de séjour n'est plus valable ;

Quatrième branche : au vu de sa qualité de membre de la famille de citoyens de l'Union, la décision entreprise est disproportionnée ;

Cinquième branche : le droit du requérant de faire valoir utilement et effectivement des éléments en sa faveur (droit d'être entendu), ainsi que l'obligation de minutie et de motivation, ont été méconnus du fait que la partie défenderesse n'a nul égard au fait qu'il est le membre de la famille de citoyens de l'Union ;

Sixième branche : les motifs d'ordre public et de sécurité nationale invoqués ne sont pas valablement étayés, et son insuffisants pour refuser le séjour et éloigner le requérant du territoire.

Septième branche : la partie défenderesse n'a nullement égard à la durée du séjour de l'intéressé dans le Royaume, de son âge, de son état de santé, de sa situation familiale et économique, de son intégration sociale et culturelle dans le Royaume et de l'intensité de ses liens avec son pays d'origine, comme l'impose l'article 43 de la loi du 15.12.1980».

2.17. In een vierde middel stelt verzoeker een schending voor van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 1-3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van het proportionaliteitsbeginsel.

Hij stelt als volgt :

« Première branche: La décision entreprise procède d'une erreur manifeste d'appréciation, et est disproportionnée.

Deuxième branche: la décision n'est pas motivée de manière adéquate et suffisante ».

Verzoeker beroept zich in beide middelen op zijn status van familielid van een burger van de Unie en meent dat zijn verblijfsrecht hieraan verbonden is. Hij stelt eveneens dat het feit dat zijn Belgische verblijfskaart niet langer geldig is geen einde stelt aan zijn verblijfsrecht.

2.18. Verzoekende partij heeft zich aan de grens aangeboden als Russische onderdaan in het bezit van een verlopen verblijfstitel.

De vaststelling dat verzoeker al dan niet een geldig verblijfsrecht heeft ontheft hem er niet van bij het binnentreden van het rijk in het bezit te zijn van geldig binnenkomstdocumenten.

Voorts blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker zelf aangifte deed van het verlies van zijn Belgische identiteitskaart terwijl dat deze nog steeds (niet verlengd) in zijn bezit was. Verzoekende partij stelt ter terechtzitting dat de Belgische overheid dit kon weten nu deze identiteitskaart wel werd gebruikt, doch zij licht niet toe waarom verzoekende partij die wel aangifte deed van het verlies van de kaart en dus wist dat deze niet langer geldig kon gebruikt worden, geen inspanningen deed om een nieuwe identiteitskaart te verkrijgen en dit niettegenstaande de standaardprocedure bij verlies van een identiteitskaart steeds wordt toegelicht.

Bij nader onderzoek bleek verzoekende partij op een 'geconsolideerde lijst van Syriërs' onder categorie 3 (terugkeerders) te staan.

2.19. Voorts dient te worden herhaald dat verzoekende partij niet gehuwd is en ook niet samenwoont met een burger van de Europese Unie.

2.20. Ten slotte, zelfs indien de verzoekende partij terecht stelt dat een verlopen verblijfskaart het verblijfsrecht niet beëindigt, dan dient te worden gewezen op het feit dat de bestreden beslissing ook stelt:

“X (I) Wordt geacht de openbare orde en de nationale veiligheid, de volksgezondheid of de internationale betrekkingen van een van de Lid-Staten van de Europese Unie te kunnen schaden (art. 3, eerste lid, 6°/7°)

Uit recente informatie blijkt dat betrokkene contacten heeft binnen het radicaal islamitisch milieu. Tevens blijkt dat betrokkene rechtstreeks of onrechtstreeks in contact staat met personen die betrokken zijn in het Syrisch strijdtoneel. Hij onderhoudt contacten met radicale milieus, zowel in België als in het buitenland. Betrokkene vormt bij de beoogde grensoverschrijding een actueel en ernstig gevaar voor de openbare orde en de nationale veiligheid.”

Aldus wordt uiteengezet dat vele ernstige aanwijzingen aanwezig zijn dat verzoekers radicale politieke en ideologische opvattingen aanleiding gaven tot criminele activiteiten en hij tevens in contact stond met personen die gekend zijn wegens betrokkenheid bij jihadistische activiteiten waaronder een (mislukte) terroristische aanslag. De verzoekende partij betwist deze motieven van de bestreden beslissing niet.

Het derde en vierde middel is niet ernstig.

2.21. Waar verzoekende partij in een vijfde middel een schending voor van de taalwet inzake bestuurszaken aanvoert, dient er op gewezen te worden dat de bestreden beslissing genomen werd op Nederlandstalig grondgebied en derhalve in de Nederlandse taal opgesteld.

Het vijfde middel is niet ernstig.

2.22. Een zesde middel is afgeleid uit een schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, de rechten van verdediging, het beginsel “audi alteram partem” en het recht om te worden gehoord en verzoeker herhaalt zijn grieven zoals ontwikkeld in het eerste tot vierde middel.

2.23. Verzoeker kan niet ernstig beweren niet gehoord te zijn over zijn situatie in België en het buitenland, of in het kader van de verschillende processen-verbaal die werden opgesteld. Een eenvoudige ontkenning van de informatie die afkomstig is van de Staatsveiligheid kan deze niet weerleggen. Voorts, zoals hoger reeds gesteld, blijkt uit de vragenlijst van 4 juli 2016 dat verzoeker weigert medewerking te verlenen.

2.24. Gelet op het voorgaande dient te worden vastgesteld dat verzoeker op het eerste gezicht geen schending van artikelen 3 en 8 van het EVRM aannemelijk maakt en bijgevolg evenmin van de motiveringsplicht nu hij niet aantoonst dat de bestreden beslissing genomen is op basis van onjuiste gegevens, zonder correct te zijn en in kennelijke onredelijkheid.

2.25. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Verzoeker voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat zijn grief samenvalt met het voorgaande.

Gelet op het bovenstaande maakt verzoeker *prima facie* niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is gesteund op onjuiste gegevens die geen steun vinden in het administratief dossier, niet correct is genomen en kennelijk onredelijk is. De materiële motiveringsplicht is *prima facie* niet geschonden.

Het zesde middel is niet ernstig.

2.26. Derde voorwaarde

2.27. Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het

moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding *prima facie* een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, §2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.(artikelen 2,3,4, eerste lid en 7 van het EVRM).

2.28. De verzoekende partij beperkt haar betoog over het moeilijk te herstellen ernstig nadeel tot grieven uiteengezet in haar middelen, te weten het risico op een onmenselijke en vernederende behandeling in het kader van artikel 3 EVRM, de gevolgen voor haar gezinsleven, het disproportioneel karakter van de nadelen en het overtreden van “verschillende normen van openbare orde”. Zij wijst erop dat het bevelen van een schorsing haar enig daadwerkelijk rechtsmiddel is. Eenmaal de bestreden beslissing wordt uitgevoerd realiseert het nadeel zich.

2.29. Vooreerst volstaat de vaststelling dat hoger werd onderzocht dat de artikelen 3 en 8 EVRM *prima facie* niet geschonden zijn. De Raad merkt tevens op dat het nadeel dat thans wordt aangevoerd aan het eigen toedoen van de verzoekende partij te wijten is. De verzoekende partij heeft niet geaarzeld gedragingen erop na te houden die aangeven dat hij een ernstig gevaar is voor de openbare orde. Het motief van de bestreden beslissing dat hier op wijst wordt niet weerlegd door de verzoekende partij. Bijgevolg volstaat de vaststelling dat met het aangevoerde betoog op generlei wijze het vermeende moeilijk te herstellen ernstig nadeel met enig concreet gegeven of overtuigend argument wordt aangetoond.

2.30. Uit wat voorafgaat volgt dat niet voldaan is aan twee van de drie cumulatieve voorwaarden om over te gaan tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de bestreden beslissing.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien juli tweeduizend zestien door:

mevr. K. DECLERCK,

Wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. VALGAERTS,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. VALGAERTS

K. DECLERCK